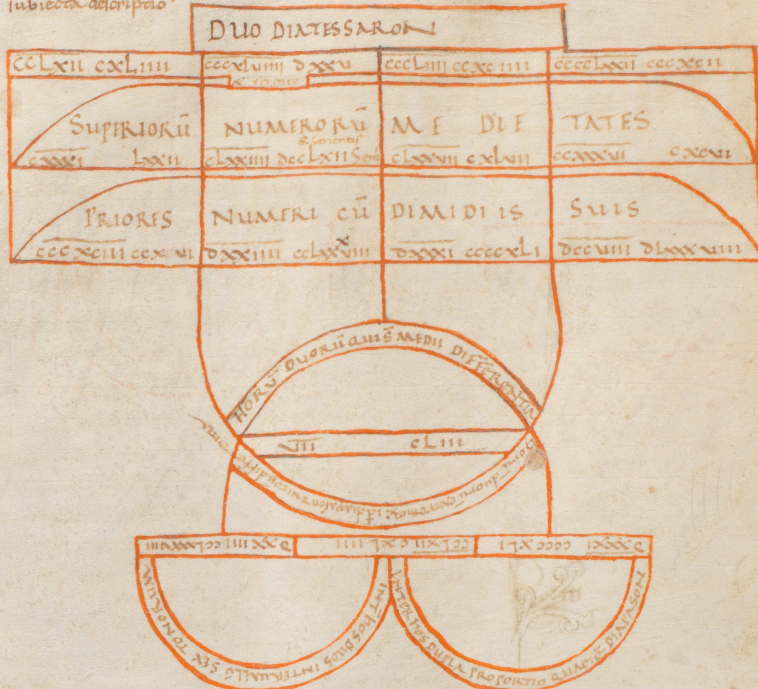

subiecta descriptio

dimidiis
unitatis, acceptis
ad dimidiis
unitatis pluribus

Philolaus uero pythagoricus alio modo tonum diuidere et prout statuit sic illic et primor
 diu toni ab eo numerus qui primus est ubi a primo impari quod maxime apud pythagoricos honorabile
 fuit efficitur. Nam cum ternarius numerus primus sit impari et tertio et quod idem si duxerit et xxviii neces
 sario quatuordecim qui ad xxviii numerum tonum distat eandem tamen differentiam seruans. Ternu
 rius enim xxviii summa octaua pars: que eiusdem addita primu a ternario est ubi xxviii reddat
 Ex hoc igitur duas philolaus efficit partes. Una que dimidio sit maior: eam a potometri uo
 cat. Reliqua que dimidio sit minor: eam rursus diuisa dicit: qua postea semitonium min
 appellauit. Haru uero differentia comae. Ac prius diuisa in xxviii unitatibus: et sic arbitratu eo
 quod hoc inter cclxxii et cclxxiii posita sit differentia. Quod idem numerus idem xxviii. ex nouena
 rio et ternario atque unitate distat: quoniam unitas puncti obtinet locum. Ternarius uero primus im
 paris lineae nouenarius primus imparis quadrat. Ex his igitur causis cum xxviii diuisa ponat
 quod semitonium nuncupat: reliqua xxviii numerus parte que xxviii unitatibus eandem a potometri
 et est. Si quoniam inter xxviii et xxviii unitas differentia sit: unitate loco comae consistit et ponenda
 Tonum uero tonum in xxviii unitatibus locat: eo quod inter cclxxii et cclxxiii quod inter se distat tonum. xxxviii
 sit differentia.